

Hvem er det så, man mener kan vinde? Det er i hvert fald ikke de mange, der over skatten betaler det offentlige sundhedsvæsen og dermed sikrer alle i Danmark lige ret til sundhed. Det er heller ikke de personer, der ikke har en arbejdsgiver, som kan eller vil betale.

V og K har åbenbart slet ikke tænkt på de mennesker, der er uden for arbejdsmarkedet og derfor ikke har en arbejdsgiver til at betale for sig. Jeg tænker her bl.a. på pensionister, der ikke længere har en arbejdsgiver til at presse sig frem i køen. Det ville efter vores mening være en uhyggelig diskriminering af ældre mennesker, der netop har været med til at bygge velfærdssamfundet op.

Eller hvad med de selvstændige og de offentligt ansatte, der heller ikke kan nyde godt af de skattefri, arbejdsgiverbetalte sundhedsudgifter, jf. forslaget? Socialdemokratiet vil bekæmpe alle forsøg på at indføre ulighed i retten til sundhedsbehandling.

Det er faktisk en mild overdrivelse, når V og K påstår, at alle vil vinde. Tværtimod vil der blive flere tabere. Lad mig blot henvise til Socialministeriets betænkning nr. 1296 af juni 1995 om emnet, hvoraf det fremgår, at en ændring på området vil medføre en række problemer, f.eks. en forskelsbehandling såvel på arbejdspladsen som uden for arbejdspladsen. Denne risiko vil typisk opstå ved, at en arbejdsgiver ganske naturligt prioriterer ud fra rationelle økonomiske betragtninger, således at medarbejdere i uundværlige positioner sikres først.

Derfor lyder det ærligt talt også lidt hult, når V og K er så bekymrede for medarbejdere, der må vente længe på behandling og måske bliver så uarbejdsdygtige, at de risikerer at blive udstødt fra arbejdsmarkedet. Sådan står der i bemærkningerne. Og det siger V og K, samtidig med at deres forslag vil skabe en diskriminerende forskel i retten til behandling.

Det er således noget letsindigt, når V og K påstår, at regeringens politik med et større socialt ansvar i virksomhederne falder til jorden med de nuværende regler på området, og at disse fratager virksomhederne deres muligheder for at føre en god personalepolitik. Kendsgerningerne er jo, at virksomhederne allerede med de nugældende regler har alle muligheder for at føre en god og sundhedsfremmende personalepolitik. Lad mig blot minde om den gældende skattefrihed i forbindelse med forebyg-

gende ydelser og behandling af arbejdsrelaterede skader.

Jeg må derfor karakterisere V og K's bemærkninger om personalepolitikken som direkte vildledende. Skattemæssigt anses alle udgifter til personalepleje for driftsomkostninger, og de er jo som sådan fradragsberettigede i medfør af statsskattelovens § 6 A. Det samme gælder, hvis arbejdsgiveren ud over sundhedsudgiften dækker den medfølgende beskatning af arbejdstageren.

Påstandene om de samfundsøkonomiske fordele er helt uden dokumentation. Tværtimod vil der ikke blive tale om en økonomisk gevinst for samfundet. Al international erfaring viser jo netop, at en lempelse som den, V og K her foreslår, vil medføre øgede udgifter i sundhedssektoren. Øget skattefrihed skaber nemlig ukontrollable stigninger i sundhedsudgifterne.

Så der er absolut ingen grund til, at V og K skubber arbejdstagerne foran sig i deres ideologiske bestræbelser på at få indført et todelt sundhedssystem, der vil være ødelæggende for de grundlæggende og bærende principper om lige ret til behandling i det danske sundhedsvæsen.

Beskatningsreglerne, som de er i dag, giver muligheder for at tilgodese både hensynet til medarbejderne og arbejdsgiverne. F.eks. kan arbejdsgiveren betale skatten for den ansatte, så vedkommende ikke påføres udgifter til behandlingen. Oven i købet kan arbejdsgiveren både trække den betalte skat og udgiften til behandling fra som driftsomkostning.

Det er på dette grundlag, at Socialdemokratiet må afvise V og K's forslag.

Gitte Seeberg (KF):

Jeg kan ikke lade være med at komme med en bemærkning til det sidste, som den socialdemokratiske ordfører var inde på. For mon ikke det beløb, som arbejdsgiveren ville betale til skatten, også skulle være skattepligtigt? Men det kan vi jo afklare under udvalgsbehandlingen.

Men regeringen har igennem længere tid været meget optaget af virksomhedernes sociale ansvar. Det gælder særligt arbejdsministeren, men også socialministeren. Og der har også for nylig været afholdt en konference om dette emne her i København.

Det beslutningsforslag, som nu er til behandling, giver regeringen mulighed for at bevise, at den politik, regeringen taler så meget om, netop